

det, der er Tanken i Socialdemokratiets Forslag i Mod sætning til det foreliggende. Jeg skal her f. Eks. kun pege paa, at naar der møder 100 Mennesker i „Samaritanen“, og der er 10 værdige mellem disse, siger man derfor ikke: Vi ville ikke have noget med Samaritanen at staffe! Eller naar „Frelsens Hær“ indretter et Herberge for en Mængde ulykkelige Mennesker, spørger den ikke, om de ere værdige eller uværdige, den siger: Plads for alle, der lide! Plads for alle, der ere ulykkelige! Jeg vil endvidere sige: Hvorfor skal egentlig Maskinvirksomheden være den ene belastede eller dog væsentlig den, der belastes med Byrder, Forpligtelser? Det forstaar jeg ikke. Det ærede Medlem fra Møen (Vojten) har jo ogsaa i en længere Udvikling godtgjort, at der er overordentlig megen Anledning til at tage adskillige andre med, hvad jeg er fuldstændig enig med ham i. Jeg skal derfor ikke opholde mig nærmere derved. Jeg skal kun sige herom, at Loven virker som en Undtagelseslov for Storindustrien, denne Storindustri, der altsaa ogsaa maa betale for Forsørgelsen af dem, der gennem Kommunierne skulle have en Forsørgelse, en Understøttelse, som ikke paa anden Maaade kan tilvejebringes. Det er, synes mig, en Straf for den Fuldkommenhed, hvortil Storindustrien har bragt det, en Straf for Intensiteten i det maskinelle Brug. Det synes jeg dog er uretfærdigt, thi denne Storindustri og disse Maskiner have staffet saavel det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen) som mig og alle andre billigere Barer og en højere Kultur. Hvorfor da i al Verden straffe denne Maskinindustri med at paalægge den Byrder, som den i alt Fald ikke — det tror jeg er den almindelige Mening i denne Sal — burde bære alene? Endvidere hder Staten heller ikke noget Tilskud i almindelig Forstand ifølge det foreliggende Lovforslag. Men, mine Herrer, Staten er jo medansvarlig for den økonomiske Misfæ, vi have, det kan ikke bestrides; den er derfor ogsaa medansvarlig for Arbejdernes Ulykker. Jeg vil sige til den højt ærede Indenrigsminister, at, naar han udtalte, at Staten ikke kunde have disse Døggaver, kan det være, at den ikke kan gennemføre dem fuldt ud i den Stikelse, Socialdemokraterne forlange, men vi ere ogsaa villige til at modtage Afdrag, naar vi blot kunne faa nogenlunde betydelige Afdrag. Men det skal ikke glemmes, og lige over for den højtærede Indenrigsminister tror jeg, det er berettiget at anføre dette, at Staten sandelig har Forpligtelser over for Arbejderne, netop fordi den er medansvarlig i de Ulykker, der ramme dem. Jeg skal nævne,

at, naar Staten hder Tilskud til et indenlandsk Dampskibsselskab, som udelægger en Mængde mindre Selskaber, er det en Ulykke, en Revolution i vore indre Forhold, hvorved der stables Tilstande, som vi alle beklage. Her har Staten maaste hdet Tilskud, fordi den troede at gavne andre Interesser. Vi have jo for øvrigt set Krav fremme om at faa dette forandret, fordi man mente, at det kun var til Gavn for dette enkelte privatkapitalistiske Selskab. Jeg vil fremdeles nævne Militarismen og de indirekte Skatter. Mener man ikke, at de have bidraget til at forværre Arbejdernes Stilling og mener man ikke, at Statskassen der kunde bidrage til, at mange af de Videlser, vi nu se om os i rigt Maal, mange af de Spørgsmaal, vi nu maa hugge Pindebrænde paa, kunde løses ganske anderledes, om vi havde haft alle de Penge, vi en Gang havde i Statskassen? Jeg erkender fuldt ud, at det foreliggende Lovforslag har en rigtig Titel, og jeg erkender ogsaa, at det viser Bejen, selv om det er meget ufuldkomment. Endvidere skal jeg være villig til at indrømme, at jeg heller ikke har fundet Indbrudstyven i Forslaget, og lige saa lidt har jeg fundet nogen af de Trykfejl, som det ærede Medlem fra Aalborg synes at være saa glad ved at have fundet i vort Forslag. Derimod er selve Princippet saa vidt forskellige fra vort, at jeg netop har ment at være berettiget til at fremhæve disse to modsatte Synspunkter. Dette Forslag udelukker mange ulykkelige, og man har jo nævnt Eksempler derpaa. Jeg skal tillade mig at nævne et enkelt til. En Fister forulykker ved at gaa ud og frelse Mennesker fra at drukne — han falder ikke ind under Loven, og hans efterlevende faa ingen Understøttelse! En Arbejder, der kommer til Skade ved en Redeletsplosion, faar derimod Understøttelse, selv om han ikke har Familie. Det er jo dog at vende op og ned paa det, som De mener er det humane og retfærdige Princip. Disse to Forslag ere forskellige i Princippet saa godt, som noget kan være det; det vil nu være Udvalgets Arbejde og Døggave at søge at forene dem, saa vidt det paa nogen Maaade kan ske, saa at der i al Fald kan komme noget ud af det, der kan gavne Arbejderstanden. Det ærede Medlem fra Aalborg kaldte imidlertid vort Forslag, som jo, da det altsaa er sendt i Udvalg, ogsaa vil komme til Forhandling, og som forhaabentlig vil paavirke Udvalgets Arbejde, for et umoralisk Forslag. Det gør mig selvfølgelig ondt, fordi jeg er medansvarlig i denne umoraliske Handling. Men jeg synes dog, det er en vel streng Bestyldning mod